

Hjalmar och Hulda.

2. Och hela naturen föryngrad och skön
 Och mild i dess festliga skrud,
 Med nyflätad blomkrans och vårmantel
 grön
 Nu log som en längtande brud
 Och glädjens och ärans och kärlekens
 minne,

De höllo sitt färgglas för ynglingens
 sinne,
 Och hoppet med vingar av guldfletad
 glans
 Ljuvt bjöd honom ryktets ovanskliga
 krans.

3. Då nalkades Hulda och drömmen försvann
För ynglingens tjusande syn.
Han såg endast henne, såg rodna'n som
brann,
Likt purpur på snövita hyn;
Han kysste en tår från dess strålande
öga,
Han tänkte på världen och sorgerna
föga.
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas
famn
Och glömde bort ära och rykte och namn.
4. Du älskar mig Hulda, och jorden mig
bär
Bland rosor på daggpärlors stig;
Du älskar mig, Hulda, och sällheten är
Ej mera en främling för mig;
Ty ledsnadens tomhet och saknadens
smärta,
De finna ej vägarna mer till mitt
hjärta;
Ty nu är naturen, o flicka! med dig
En paradisträdgård, ett Eden för mig.
5. Men sviker du mig, se, då slocknar min
sol,
Då brister av ångest mitt bröst;
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst.
Så svär mig nu, Hulda, vid himlen som
hör dig
Att aldrig mig glömma, vart ödet än för
mig,
Att vara mig trogen i liv och i död
Att älska din Hjalmar i lust och nöd.
6. Min Hjalmar, sad' Hulda, med ljuv me-
lodi,
Och tillslöt hans mun med en kyss,
Hur ofta jag sagt dig, jag trogen skall
bli,
Detsamma jag svor dig ju nyss.
Så svär jag ännu vid den himmel som
hör mig
Att aldrig dig glömma vart ödet än för
dig;
Att blott för min Hjalmar jag klär mig
som brud
Och sviker jag eden så straffe mig Gud.
7. Och sjunken var solen och fullmånen log
Så mildt mot vårt älskande par,
Kring kullen sin dimslöja aftonen drog,
Men ändå så sutto de kvar;
Dock måste till olika hyddor de vandra,
Men svuro än högt att bli trogna var-
andra,
Och Hulda hon lovade möta sin vän
Vid nästa dags skymning vid kullen
igen.
8. Så levde den lycklige Hjalmar en tid,
Och sommaren flydde sin kos,
Med sommaren flydde den gyllene frid,
Likt dagens förvisnade ros;
Ty nu utbrast krigets förödande låga,
Från sörjande mön måste Hjalmar nu
tåga
- I härnad, och Hulda med kärlekens glöd,
Hon svor honom trohet i liv och i död.
9. Ett år var han borta och fridens oliv
Nu växte i riket på nytt;
Slut var nu det grymma det blodiga kiv,
Och sorgen i glädje förbytt.
Med ax och med frukter sågs jorden sig
smycka
Då skyndade Hjalmar sig hem för att
trycka
Sin långtande brud till sitt trofasta
bröst,
Att byta dess saknad i sällhet och tröst.
10. Helt nära hans hem kom den åldrige
Sven,
En granne, och tryckte hans hand!
Välkommen behjärtade yngling igen
Från striden i främmande land;
Tack, Sven, sade Hjalmar, men hur mår
min flicka
Jag ilar till henne och snart skall hon
blicka
Med himmelskt förtjusande ögon på
mig;
Du hindrar mig Sven, jag begriper ej
dig.
11. Men Sven tog i betset och ryckte hans
häst
Tillbaka den ystra ett steg.
Jag fruktar du blir ingen välkommen
gäst,
Här stannade Hjalmar och teg,
Bemanna dig yngling med mod för att
höra
En tidning som hela din glädje skall
störa;
Vet du att skön Hulda, förskräckliga
bud,
I dag är den stolte Sebastians brud.
12. O, Himmel! O, Avgrund, röt Hjalmar
och slog
Förtvivlad stålhandskarna hop;
Men endast du väntar, jag träffar dig
nog
Och döv för den åldriges rop,
I sporrsträck han red till den trolösa
hydda,
Där fönstren voro med blomkransar
prydda
Och taket gav genljud av gästernas
sång,
Av harpors och bågares klang på en
gång.
13. Här inträdde Hjalmar i krigarens skrud
Och harporna tystna' med hast.
Förgrymmad han går till den trolösa
brud,
Och griper i brudkransen fast;
Han sliter den vildt ur de mörkbruna
håren,
Så blek såsom låge hon redan på håren
Satt Hulda med dödssträck i bävande
barm
För dårade älskarens hämnande arm.

Men brudgummen höjde mot Hjalmar
sitt svärd
Men Hjalmar han svängde ock sitt.
Då ropte han: usling att dö är du värd,
Mitt svärd biter bättre än ditt.
Som lejon de kämpade emot varandra,
En stred för livet, av hämnd stred den
andra,
Som eld lyste ögonens gnistrande par,
Men segern än oviss än oavgjord var.

Så stötte ung Hjalmar sin klinga med
makt
I hatade motståndar'ns bröst,
Men denne åt honom re'n dödssåret
bragt,
Och blek och med rosslande röst
Sjönk ynglingen ned vid förräderskans
sida
Som icke upphörde att gråta och kvida,
Då hon på den döende älsklingen såg,
Så skön som en avhuggen järnek han
låg.

O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag
svek,
Hon ropte och händerna vred;
Att svära är lätt men det är ingen lek
Att bryta så trolöst sin ed;
Och samvetskval lägrade sig kring dess
hjärta,
Och inom tre dagar hon dog utav
smärta,
Vid sidan av Hjalmar hon jordades då,
Ett brudpar i graven de blevo ändå.

Var gång säger sagan när midnatten
har
Sin stjärnströdda florslöja sträckt
Kring jorden och skylt den med ving-
arnas par,
Går Hulda med silvervit dräkt
Kring kullen där ofta med Hjalmar
hon suttit
Just där hon gjort eden hon trolöst har
brutit,
Och suckar och klagar så ängslig och
blek:
O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag
svek.